

မိန်းမက ယောက်ျားကိုပြောသည်။
 “ရှင့်ကို သတင်းနှစ်ခုပြောစရာရှိတယ်။ ကောင်းတဲ့သတင်းနဲ့
 မကောင်းတဲ့သတင်း”
 “နီဒါနိုးပျိုးမနေနဲ့။ ပြောစရာရှိ ပြောစမ်းပါ”
 “ကျွန်မ ရှင်နဲ့မနေတော့ဘူး”
 “မကောင်းတဲ့သတင်းကရော”

တက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင်
 လူတွေ စစ်မေးပွဲပြုလုပ်နေ
 သည်။

အခန်းထဲကို ပထမ
 ကျောင်းသားဝင်လာသည်။
 ပါမောက္ခက မေးသည်။

“အလင်း (light) နဲ့
 အသံ (sound) ဘယ်ဟာ
 က ပိုမြန်သလဲ”

“အလင်းပါ”

“ဘာကြောင့် ပြောနိုင်သလဲ”

“ကျွန်တော် ရေဒီယိုဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ပထမ၊ လင်းလာတယ်။
 အဲဒီနောက်မှ အသံထွက်လာလို့ပါ”

ပါမောက္ခ စိတ်တိုစွာအော်သည်။

“ထွက်သွားစမ်း”

ဒုတိယကျောင်းသားဝင်လာသည်။ ပါမောက္ခ စောစောကမေးခွန်း
 ကိုပဲမေးသည်။

“အလင်းနဲ့အသံ ဘယ်ဟာက ပိုမြန်သလဲ”

“အသံပါ”

“ဘာကြောင့် ပြောနိုင်သလဲ”

“ကျွန်တော် ရုပ်မြင်စက်ကိုဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ပထမအသံကိုကြား
 ရတယ်။ နောက်မှ အရုပ်ပေါ်လာလို့ပါ”

“ထွက်သွားစမ်း”

ပါမောက္ခစဉ်းစားသည်။ ‘ကျောင်းသားတွေကပဲ ညှို့လွန်းလို့လား၊
 ဒါမှမဟုတ် ငါမေးတဲ့မေးခွန်းတွေကပဲ စက်လွန်းလို့လား’

တတိယကျောင်းသား ဝင်လာသည်။

ပါမောက္ခ ဖြည်းဖြည်းချင်းမေးသည်။

“ဆိုကြပါနဲ့။ မင်းဟာ ဒီဘက်က တောင်ကုန်းပေါ်မှာရှိနေတယ်။

ဆန့်ကျင်ဘက်တောင်ကုန်းမှာ အမြောက်ကြီးတစ်လက်ရှိနေတယ်။
 အဲဒီအမြောက်ကနေ ပစ်လိုက်တယ်ဆိုပါနဲ့။ မင်းဘာကိုအရင်သတိ

ထားမိမလဲ။ အမြောက်ပြောင်းကထွက်တဲ့မီးပွင့်လား၊ ပေါက်ကွဲသံကို
 လား”

“အမြောက်ပြောင်းကထွက်တဲ့မီးပွင့်ကိုပေါင်ဗျာ”

ပါမောက္ခကြီး စိတ်သက်သာရာရသွားဟန်ဖြင့် ဆက်မေးသည်။

“အဲဒါကိုဘယ်လိုရှင်းပြမလဲကွဲ့”

စက္ကန့်အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး ကျောင်းသားက ပြန်ဖြေသည်။

“မျက်စိက နားထက် ရှေ့ကိုနည်းနည်းပိုရောက်နေတယ်မဟုတ်
 လားခင်ဗျာ”

